

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného Mesta Trenčín, so sídlom v Trenčíne, Mierové námestie č. 2, proti povinnému Mgr. I. K., bývajúcemu v T., zastúpenému JUDr. M. A., advokátom v B., pre vymożenie 20, 58 €, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 61 Er 1215/2007, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 19. februára 2010, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trenčín uznesením z 5. júna 2008 č. k. 61 Er 1215/2007 – 22 exekúciu zastavil z dôvodu neúčinnosti exekučného titulu (zvýšeného platobného výmeru č. 3291086304, ktorým bolo povinnému vyrubené zvýšenie poplatku za zber, prepravu a zneškodňovanie komunálnych odpadov a drobných stavebných odpadov o 50 % za obdobie od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004), pretože exekúciu na jeho základe bolo možné vykonať len do 31. 12. 2007 , kedy uplynula zákonom stanovená trojročná prekluzívna lehota (§ 12 ods. 1 zákona č. 544/1990 Zb. v spojení so zákonom č. 582/2004 Z. z.), na ktorú musel z úradnej povinnosti prihliadnuť.

Okresný súd Trenčín uznesením z 20. augusta 2008 č. k. 61 Er 1215/2007 – 29 súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal, pretože si ich (napriek výzve) neuplatnil.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie súdneho exekútora (Mgr. Ing. I. S.) uznesením z 18. decembra 2008 sp. zn. 4 CoE 179/2008 uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že z obsahu spisu je zrejmé, že súdny exekútor trovy exekúcie nevyčíslil v súdom určenej 10- dňovej lehote. Táto lehota je však procesnou lehotou, ktorej nedodržanie nemôže spôsobiť zánik práva na náhradu trov exekúcie. Vzhľadom na to, že súdny exekútor v odvolacom konaní vykonal procesný úkon - špecifikoval náhradu trov exekúcie, treba, aby súd prvého stupňa v ďalšom konaní o náhrade týchto trov rozhodol.

Okresný súd Trenčín uznesením zo 7. októbra 2009 č. k. 61 Er 1215/2007 – 47 uložil povinnému povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi (Mgr. Ing. I. S.) náhradu trov exekúcie vo výške 70, 78 € do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Uviedol, že trovy exekúcie platí v zásade povinný (§ 196 , § 197 Exekučného poriadku). Výnimočne, z dôvodov uvedených v ustanovení § 203 Exekučného poriadku , môže byť uložená povinnosť zaplatiť trovy oprávnenému. Existencia takýchto dôvodov zistená nebola (oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie v čase, keď pohľadávka prekludovaná nebola). Odmenu priznal súdnemu exekútorovi za čas potrebný na vykonanie exekúcie (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 288/1995 Z. z.) t. j. za tri účelne vynaložené hodiny á 6, 64 € spolu s 19 % DPH (nepriznal odmenu za registráciu a založenie spisu, zaslanie námietok proti exekúcii, vypracovanie faktúry a vrátenie poverenia , pretože ide administratívne úkony, ktorých náhrada je zahrnutá v odmene), za 7 úkonov exekučnej činnosti á 3, 32 € spolu s 19 % DPH (§ 14 ods. 1 písm. b, § 15 ods. 1 písm. a/, c/, g/, h/, i/, j/ vyhlášky č. 288/1995 Z. z.) a za náhradu hotových výdavkov (§ 22 uvedenej vyhlášky).

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie povinného a súdneho exekútora uznesením z 19. februára 2010 sp. zn. 4 CoE 46/2010 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil. Uviedol, že oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie (na Exekútorskom úrade súdneho exekútora Mgr. Ing. I. S.) dňa 19. 6. 2007, teda viac ako 6 mesiacov pred uplynutím trojročnej prekluzívnej lehoty na jeho vykonanie. Pretože návrh na vykonanie exekúcie bol podaný včas, oprávnený procesne nezavinil zastavenie exekúcie z dôvodu straty účinnosti exekučného titulu. Za tejto situácie nie je daný žiadny zákonný dôvod pre to, aby trovy zastavenej exekúcie znášal oprávnený (neboli splnené podmienky pre postup podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku). Námietky povinného týkajúce sa postupu oprávneného pri doručovaní exekučného titulu, vyhodnotil za nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie povinný. Navrhol ho zmeniť tak, že povinnosť nahradiť trovy exekúcie bude uložená oprávnenému. Trval na tom, že trovy daného exekučného konania má znášať oprávnený, ktorý zaviniel zastavenie exekúcie. Poukázal na konštatovanie súdneho exekútora, že oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie 31. 12. 2007, teda posledný deň, kedy bolo možné exekúciu vykonať. Preto oprávnený mohol predvídať dôvod na zastavenie exekúcie a tiež skutočnosť, že v takom prípade mu súd môže uložiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie podľa ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

Oprávnený navrhol dovolanie povinného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) , skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez

nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie povinného smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania (exekúcie). Vzhľadom na povahu rozhodnutia odvolacieho súdu treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho, posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.) . Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O. s. p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Vzhľadom na to, že v predmetnej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania ,ktoré vykazuje znaky jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O. s. p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania povinného z ustanovenia § 239 O. s. p. nemožno vyvodiť.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je

postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu niektorej z uvedených väd dovolateľ nenamietal a nebola zistená ani dovolacím súdom.

Keďže v prejednávanej veci dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie povinného ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úspešnému oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 8. júna 2011

JUDr. Daniela Švecová

predsedníčka senátu